

Arrest

nr. 175 345 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 december 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaart op 7 december 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Verzoeker dient op 30 juni 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaart op 16 augustus 2011 de verblijfsaanvraag van 30 juni 2011 onontvankelijk.

1.4. Verzoeker dient op 29 september 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelt op 9 november 2011 de ontvankelijkheid vast van de verblijfsaanvraag van 29 september 2011.

1.6. Bij arrest nr. 70 136 van 18 november 2011 gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over tot de nietigverklaring van de beslissing van 16 augustus 2011.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 april 2013 een beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvragen van 30 juni 2011 en 29 september 2011.

1.8. Bij arrest nr. 124 877 van 27 mei 2014 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 2 april 2013.

1.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt, inzake verzoekers asielaanvraag, op 30 oktober 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Verzoeker dient op 10 december 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.11. Verzoeker dient op 11 december 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.12. Bij arrest nr. 139 378 van 25 februari 2015 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 februari 2015 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 10 december 2014 onontvankelijk wordt verklaard.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 mei 2015 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 11 december 2014 ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 28 mei 2015 ter kennis gebracht.

De beslissing tot ongegrondverklaring van een verblijfsaanvraag is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2014 werd ingediend door :

*[C., M. A. K.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Bangladesh
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene kan geenszins het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie, omwille van het feit dat hij fraude en feiten van openbare orde gepleegd heeft . Betrokkene vroeg asiel aan op datum van 09.12.2010. Deze asielaanvraag werd afgesloten op datum van 27.02.2015 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij zijn asielaanvraag verklaarde betrokkene dat er twee aanklachten tegen hem neergelegd zouden zijn waarvan één te Khulna en waarbij beiden betrekking zouden hebben op een belofte om iemand naar het buitenland te smokkelen. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt duidelijk dat deze aanklachten, één ingediend te Dhaka (met nummer 194/11) en één te Khulna (met nummer 37C/11), en beiden gebaseerd op artikels 406 en 420 van het Strafwetboek, betrekking hebben op ernstige feiten van openbare orde. Betrokkene wordt beschuldigd van oplichting, hij bood mensen tegen betaling een job aan in Europa of in Amerika. Na het innen van de betalingen ontvluchtte hij Bangladesh. Deze rechtzaken zouden nog hangende zijn. De Bengaalse ambassade te Brussel heeft deze informatie bevestigd.

Het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Deze gunst kan betrokkene niet worden toegestaan omdat hij de Belgische overheid hebben trachten te misleiden door de ware toedracht van de hangende rechtzaken te verbergen en omwille van het feit dat hij in Bangladesh feiten tegen op de openbare orde pleegde . De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Bovendien beschikt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een ruime discretionaire bevoegdheid en kan hij regularisatieaanvragen weigeren indien er sprake is van een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hoewel de feiten niet op het Belgische grondgebied gepleegd zijn, is de ernst ervan duidelijk vastgesteld. Betrokkene poogt zijn straf te ontlopen door een verblijfsvergunning aan te vragen eerst via een asielaanvraag, waarin hij frauduleuze verklaringen aflegde, en nu via een aanvraag tot regularisatie. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om zich schuldig te maken aan strafbare feiten en om te proberen de vervolging hiervoor te ontlopen. Hierdoor kan betrokkene geenszins het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: zijn zwakke gezondheidstoestand, het feit dat hij regelmatig opgevolgd zou worden, dat zijn toestand niet bruusk omgegooid mag worden en het schrijven van Dr. Troch d.d. 13.10.2014) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RvV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Het feit dat betrokkene sinds 2010 in België zou verblijven, goed geïntegreerd zou zijn, in het bezit zou zijn van een arbeidsvergunning, een arbeidscontract voor deeltijdse arbeid voorlegt, dat hij loonfiches voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen dat hij zich goed zou aangepast hebben omwille van zijn verleden als handelaar met vele buitenlandse contacten en reizen naar het buitenland, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Integratie veronderstelt immers ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van fraude. Gelet op de hierboven vermelde elementen van fraude en openbare orde, komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsregularisatie."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over het voorwerp van het beroep

Nu als bestreden beslissing enkel de beslissing van 21 mei 2015 tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gevoegd, het enig middel ook louter is gericht tegen deze beslissing en verzoeker er verder voor heeft geopteerd het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum aan te vechten middels een afzonderlijk beroep gekend bij de Raad onder het rolnr. 174 215, wordt huidig beroep geacht enkel te zijn gericht tegen – minstens enkel ontvankelijk te zijn voor wat betreft – de ongegrondheidsbeslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 6.2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van de verdediging, van het vermoeden van onschuld, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een tweede, derde en vierde onderdeel van het middel stelt hij als volgt:

“Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker geen regularisatie kan verkrijgen omdat hij fraude en feiten van openbare orde heeft gepleegd.

Dat de bestreden beslissing het poneert alsof verzoeker al veroordeeld was : “gepleegd heeft”

Dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar de asielprocedure van verzoeker waaruit zou blijken dat er twee zaken hangende zijn tegen verzoeker in Bangladesh wegens oplichting, met name het hebben aangeboden van een job in het buitenland tegen betaling, - zonder dit te hebben gerealiseerd .

Dat de bestreden beslissing zich hiervoor klaarblijkelijk baseert op informatie uit de beslissing van het CGVS, dat echter onafhankelijk is; dat het niet geoorloofd is dat verweerder op grond van deze inlichtingen eigen besluiten trekt, zonder dat zij zelf feiten heeft verzameld, laat staan onderzocht.

Dat zij anderzijds stelt dat “hij beschuldigd wordt” en dat het gaat om “hangende rechtszaken”.

Dat de bestreden beslissing verderop stelt dat zij daaromtrent contacten heeft gehad met de Bengaalse Ambassade die deze informatie zou bevestigd hebben.

Terwijl het hier in eerste instantie een flagrante beoordelingsfout betreft.

Terwijl men immers niet kan stellen dat iemand fraude en/of feiten van openbare orde heeft gepleegd terwijl iemand slechts beschuldigd wordt en/of de rechtszaken nog hangende zijn.

Terwijl men, hoe bedenkelijk het al moge zijn om zich te beroepen op rechtszaken in Bangladesh, niet kan stellen dat iemand al veroordeeld is, terwijl deze zaken nog hangende zouden zijn...

Terwijl dit in elk geval een tegenstrijdigheid in de motivering is die de geldigheid ervan aantast en ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dat vereist dat de bestreden beslissing gebaseerd moet zijn op alle relevante en correcte feitelijke elementen.

Terwijl het feit om deze besluiten voor waar aan te nemen in strijd is met het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld, vervat in artikel 6.2 van het EVRM.

Terwijl immers nergens vaststaat op grond van objectieve en verifieerbare elementen in het dossier dat verzoeker veroordeeld is in Bangladesh.

Terwijl verzoeker integendeel het bestaan van die rechtszaken nooit heeft betwist en ze immers zelf heeft vermeld in het kader van de asielprocedure, ook al zijn ze niet de aanleiding voor zijn vlucht uit zijn land.

Terwijl de verwijzing naar hangende rechtszaken in een land als Bangladesh, dat uitblinkt in corruptie van het politieke en gerechtelijke apparaat als dusdanig niet kan aanvaard worden, temeer daar verzoeker niet definitief veroordeeld werd.

Terwijl echter niet kan nagegaan worden op welke wijze en via welke bronnen precies verweerder oordeelt dat verzoeker informatie heeft achtergehouden ivm deze zaken, nu hij melding maakte van beloften om iemand naar het buitenland te smokkelen en dit niet zou gerealiseerd hebben; dat dit inderdaad oplichting is;

Dat hij trouwens in België werd gehoord in het kader van die rechtszaken en er een PV van opgesteld werd, dat echter niet in het administratief dossier zit (3)

Terwijl zij zich echter baseert op informatie uit het asiëldossier, die zij niet zelf heeft onderzocht, laat staan heeft getoetst aan alle relevante elementen.

Terwijl het buiten kijf staat dat verzoeker reeds meer dan 4 jaar in België verblijft -en hier trouwens ook reeds vroeger heeft verbleven-, en nog steeds een blanco strafregister heeft.

Terwijl verweerder geen enkele verwijzing maakt naar dit nochtans relevante en objectieve gegeven omtrent verzoekers verblijf in België.

Terwijl de beslissing op arbitraire en oppervlakkige voet is gebaseerd.

Terwijl er hoe dan ook over contacten in deze zaken met de Ambassade van Bangladesh geen enkel schriftelijk spoor kan teruggevonden worden in het administratief dossier of wanneer die contacten plaatsvonden en dus niet toelaat aan de Raad om zijn wettigheidscontrole uit te oefenen.

Terwijl het bovendien onaanvaardbaar is dat verweerder, hangende de asielprocedure contacten zou gehad hebben met de Ambassade van verzoeker; terwijl men hoe dan ook niet kan verwachten van de Bengaalse Ambassade dat zij enige positieve ondersteuning zou bieden aan de toestand van verzoeker,

die zijn land is ontvlucht omwille van de politieke instabiliteit en de aanvallen van leden van de Awami League, die thans de macht in handen heeft.

Terwijl verweerster in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht minstens dit dossier zelf had moeten onderzoeken en inlichtingen vragen aan verzoeker mocht zij dit motief hebben willen gebruiken.

Terwijl tenslotte voor zover dit dienstig zou kunnen ingeroepen worden in deze stand van de procedure, verzoeker intussen de gerechtelijke beslissingen in handen heeft waaruit blijkt dat hij in deze twee zaken onschuldig, zij het buiten vervolging werd gesteld (4 en 5)

Derde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing herhaalt dat verzoeker niet kan genieten van de regularisatie die een gunstmaatregel is en stelt dat verzoeker de ware toedracht van de zaak heeft willen verbergen en hij in Bangladesh feiten van openbare orde pleegde; dat de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Dat zij de feiten ten onrechte voor waar aanneemt.

Terwijl ook deze beoordeling niet aanvaardbaar is; dat verzoeker de ware toedracht van geen enkele zaak heeft willen verbergen, docht dat het wel aan de orde is om te benadrukken dat het om valse aanklachten gaat;

Terwijl de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat het bedrieglijk handelen van verzoeker vaststaat, nu hiervoor geen enkele objectieve en verifieerbare informatie voorhanden is; dat minstens deze aanklachten door Belgische instanties dienen geverifieerd te worden alvorens te kunnen worden gebruikt tegen verzoeker.

Terwijl men bezwaarlijk kan aanvaarden dat deze weigering verdedigbaar is ogv een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, nu verzoeker niet veroordeeld is, nu het gaar over zaken in een corrupt land, nu hij bovendien in België een blanco strafregister heeft en er in elk geval geen enkel objectief en verifieerbaar element in het dossier zit dat deze stelling zou kunnen ondersteunen.

Terwijl zo ook de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Vierde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing voor waar aanvaardt dat verzoeker fraude heeft gepleegd en feiten van openbare orde en stelt dat hij de Belgische reglementering niet gerespecteerd heeft; dat aldus zijn integratie niet volstaat om de regularisatie te bekomen, aangezien integratie ook veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en geen fraude pleegt.

Terwijl zoals gezegd op basis van het administratief dossier geenszins vaststaat, laat staan kan geverifieerd worden of verzoeker fraude heeft gepleegd in Bangladesh; Terwijl men zich trouwens kan afvragen in welke mate verweerster zich kan baseren op rechtszaken in Bangladesh, zonder hieromtrent een eigen gedegen onderzoek te voeren.

Terwijl verzoeker thans zelfs het bewijs bijbrengt dat hij in beide zaken werd vrijgesproken/buiten vervolging gesteld.

Terwijl op basis van het administratief dossier daarentegen wel vaststaat dat verzoeker in België een blanco strafregister heeft en hier inderdaad goed geïntegreerd is.

Terwijl vaststaat dat hij hier meer dan vier jaar verbleven heeft in het kader van een asielpprocedure en aldus in aanmerking komt voor de regularisatie van zijn verblijf ogv minstens een algemene en jarenlange praktijk van verweerster en de gezegde instructie;".

3.2. Verweerder repliceert, wat deze onderdelen van het middel betreft, in de nota met opmerkingen als volgt:

"Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn asielaanvraag melding heeft gemaakt van aanklachten tegen hem.

In de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen werd onder meer het volgende gesteld:

"(...) Andere elementen ondermijnen uw bewering ondergedoken te hebben geleefd uit vrees voor een aanklacht tegen u. Zo verklaarde u voor de DVZ nog duidelijk dat u verschillende malen naar de rechtbank ging gezien de lopende rechtszaak tegen u, terwijl u voor het CGVS verklaarde niet meer voor de rechtbank verschenen te zijn (...).

U beweerde aangeklaagd te zijn wegens anti-overheidsactiviteiten. U gevraagd onder welke artikels u aangeklaagd werd, gaf u aan dit niet te weten (...). U gevraagd om de artikels voor te lezen uit uw juridische documenten, om de u de volgende artikels op (...). Wanneer echter een kopie van de Bangladesh Penal Code wordt nagekeken blijkt dat art 124B waardoor u zogenaamd niet enkel aangeklaagd maar ook nog eens veroordeeld te zijn door een rechtbank, niet te bestaan.(...) De vaststelling dat u volgens uw officiële juridische documenten aangeklaagd en veroordeeld werd, onder een niet bestaand wetsartikel, spreekt boekdelen over de authenticiteit van deze documenten.

(...)

Wat betreft de order sheet van de Khulna – zaak werd vastgesteld dat tijdens de laatst vermelde zitting verwezen wordt naar de volgende zitting van 12/03/2012. De door u voorgelegde kopies werden in september 2013 opgesteld, waardoor ze logischerwijze verwijzingen zouden moeten bevatten van de zitting van 12/03/2012 en eventueel volgende zittingen. De vaststelling dat hierover niets terug te vinden is, breekt het geloof in de authenticiteit van deze documenten dan ook volledig af.(...)”

Uit het arrest nr. 139.378 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 februari 2015 blijkt wat volgt:

“(…) Verzoekende partij laat gelden dat zij voor haar hangende zaken in Bangladesh zelfs werd opgeroepen door de Belgische politie, zodat bezwaarlijk geen geloof kan gehecht worden aan haar vervolging. Haar algemeen betoog doet geen afbreuk aan hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissing wordt overwogen, met name: “Wat betreft deze twee aanklachten waarvoor u door de Belgische politie verhoord werd dient enerzijds vastgesteld te worden dat u geen interesse toont en geen zicht biedt op de huidige stand van zaken (waardoor het CGVS bv niet op de hoogte kan zijn van een eventuele vrijspraak), anderzijds mag er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit (...) van de door u neergelegde kopies. Wat er ook van zij, u wist het CGVS er niet van te overtuigen dat u op dit ogenblik nog enige vrees dient te koesteren wegens deze aanklachten”.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot algemene kritiek op de werkwijze van het Commissariaat-generaal en enkele algemene beweringen, zonder echter daadwerkelijk en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 19 januari opgenomen grond. (...)”

Uit voorgaande blijkt derhalve dat verzoeker nooit een duidelijk beeld heeft kunnen geven van de aanklachten die hij tijdens zijn asielrelaas heeft vermeld. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde immers dat de documenten die hij ter staving ervan voorlegde niet waarachtig waren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de Belgische ambassade van Bangladesh heeft verzocht om bijkomende informatie m.b.t. die aanklachten. De Bengaalse ambassade bevestigde d.d. 21 april 2015 dat verzoeker in Bangladesch verschillende mensen heeft opgelicht, dat hij ze tegen betaling een job heeft aangeboden in Europa of de VS en dat hij na het innen van de betalingen Bangladesh ontvlucht is. De ambassade deelde mee dat de rechtszaken nog hangende zouden zijn.

Gelet op voorgaande informatie, waaruit enerzijds duidelijk blijkt dat verzoeker tijdens zijn asielaanvraag niet heeft verklaard dat hij werd aangeklaagd voor oplichting van mensen en het aanbieden van een job in Europa of de VS en anderzijds dat pas op 21 april 2015 de ware toedracht van de feiten aan het licht is gekomen, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om hiermee rekening te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing en te wijzen op het feit dat verzoeker de ware toedracht van de hangende rechtszaken heeft verborgen. Het is gelet op voorgaande niet kennelijk onredelijk om bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf, dat overigens een gunst is en geen recht, toepassing te hebben gemaakt van het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’.

Waar verzoeker stelt dat hij inmiddels werd vrijgesproken, dient te worden opgemerkt dat de relevante documenten, waaruit dit zou blijken, alleszins niet werden overgemaakt aan de verwerende partij op het moment dat de beslissing werd genomen.

Bovendien is het de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen m.b.t. de informatie die werd geboden door de ambassade te Bangladesh, ook al hadden die feiten, op het moment dat de beslissing genomen werd, nog niet geleid tot een strafrechtelijke veroordeling.

“Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).” (RvV, 30 mei 2013, nr. 103.834)

“Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij voorts niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).” (RvV 28 mei 2013, nr. 103.710)

Uit de uiteenzetting supra blijkt dat de verwerende partij zich niet heeft gebaseerd op een verkeerde voorstelling van feiten.

M.b.t. zijn verblijf van vier jaar in België, werd in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“(…) Het feit dat betrokkene sinds 2010 in België zou verblijven, goed geïntegreerd zou zijn, in het bezit zou zijn van een arbeidsvergunning, een arbeidscontract voor deeltijdse arbeid voorlegt, dat hij loonfiches voorleg evenals verschillende getuigenverklaringen dat hij zich goed zou aangepast hebben omwille van zijn verleden als handelaar met vele buitenlandse contacten en reizen naar het buitenland, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Integratie veronderstelt immers ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van fraude. Gelet op de

hierboven vermelde elementen van fraude en openbare orde, komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsregularisatie(...)."
Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

Aangezien in casu geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan verder niet worden ingezien hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden.

3.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de gemaakte beoordeling en aanvoert dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van voormelde wetsbepaling ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker het voordeel van een verblijfsmachtiging niet kan genieten *"omwille van het feit dat hij fraude en feiten van openbare orde gepleegd heeft"*. Concreet refereert verweerder aan twee aanklachten tegen verzoeker in zijn herkomstland wegens oplichting. Onder verwijzing naar de hieromtrent door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag afgelegde verklaringen stelt verweerder vast dat verzoeker *"de Belgische overheid [heeft] trachten te misleiden door de ware toedracht van de hangende rechtzaken te verbergen"*. Hij motiveert dat de ernst van de feiten duidelijk is en dat het gegeven dat de feiten niet in België, maar in Bangladesh zijn gepleegd geen afbreuk doet aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde.

Verzoeker betoogt dat men niet kan stellen dat iemand fraude en/of feiten van openbare orde heeft gepleegd terwijl die persoon slechts wordt beschuldigd en/of de rechtszaak nog hangende is. Hij stelt dat er ook sprake is van een tegenstrijdigheid in de motivering, en een onzorgvuldig handelen, waar wordt aangegeven dat hij is veroordeeld en terzelfdertijd wordt gesteld dat de rechtszaken nog hangende zijn. Hij wijst op het vermoeden van onschuld. Hij wijst er ook op zelf melding te hebben gemaakt van deze rechtszaken in zijn asielaanvraag en ziet niet in op welke concrete grond wordt aangenomen dat hij informatie zou hebben achtergehouden, nu hij wel degelijk verklaarde dat de aanklachten betrekking hadden op beloften om iemand naar het buitenland te smokkelen zonder dit te realiseren oftewel oplichting. Hij wijst verder op de corruptie van het politieke en gerechtelijke apparaat in zijn herkomstland en zijn blanco strafregister in België. Hij legt bij zijn verzoekschrift gerechtelijke beslissingen voor waaruit moet blijken dat hij in zijn herkomstland voor de beide aanklachten buiten vervolging is gesteld.

Wat allereerst het motief betreft dat verzoeker de verblijfsmachtiging dient te worden geweigerd omdat hij ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd en het niet de bedoeling is dat verzoeker door een asielaanvraag of verblijfsaanvraag in te dienen zijn straf tracht te ontlopen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder zich op dit punt baseert op een email van 21 april 2015 van een medewerker van de ambassade van Bangladesh in België. Hierin wordt aangegeven dat zij in juni 2012 informeerden naar verzoeker bij de Belgische autoriteiten na informatie te hebben ontvangen dat tegen verzoeker een klacht was ingediend wegens misbruik van vertrouwen en oplichting. De medewerker van de ambassade meende zich te herinneren (*"As far as I can recollect"*) dat verzoeker ervan werd beschuldigd grote sommen geld te hebben ontvangen van mensen in Bangladesh die hij een job beloofde in zijn zaak in Europa en/of Amerika waarna verzoeker er vandoor zou zijn gegaan met het geld.

Verweerder erkent in zijn beslissing dat hij slechts weet heeft van aanklachten wegens oplichting tegen verzoeker in zijn herkomstland en van *"rechtszaken [die] nog hangende [zouden] zijn"*. De Raad stelt vast dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat het kennelijk onredelijk is en getuigt van een manifeste beoordelingsfout waar het als vaststaand gegeven wordt beschouwd dat hij zich in zijn herkomstland schuldig heeft gemaakt aan oplichting terwijl verweerder zelf erkent dat er slechts sprake is van aanklachten en hangende rechtszaken. Een loutere mededeling door een medewerker van de ambassade van Bangladesh in België waarin wordt toegelicht dat zij in 2012 informeerden naar verzoeker in het kader van een van de aanklachten die in Bangladesh tegen hem waren ingediend wegens oplichting/misbruik van vertrouwen, zonder dat hierbij wordt geduid dat verzoeker intussen effectief zou zijn veroordeeld voor de ten laste gelegde feiten of nader wordt geduid wat de uitkomst was van de gevoerde strafrechtelijke onderzoeken of zonder dat enig verder onderzoek in dit verband blijkt, kan in redelijkheid niet volstaan om te besluiten dat verzoeker zich effectief schuldig heeft gemaakt aan oplichting of ernstige feiten van openbare orde.

Verweerder verwijst in de nota naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State dat het hem is toegestaan op basis van vastgestelde feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen en dat het vermoeden van onschuld hieraan niet in de weg staat. De Raad merkt op dat verweerder in dit verband evenwel uit het oog verliest dat in dat geval de feiten wel genoegzaam moeten vaststaan en hij zich niet mag steunen op de loutere tenlastelegging van bepaalde feiten (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388), zoals hij in casu doet. Verweerder kan niet in redelijkheid voorhouden als zou de informatie van de ambassade van aard zijn dat die toelaat de feiten genoegzaam vast te stellen. Dit betoog kan aldus niet worden weerhouden.

Een tweede weigeringsgrond betreft de vaststelling dat verzoeker fraude heeft gepleegd en hij de Belgische overheid heeft trachten te misleiden *"door de ware toedracht van de hangende rechtszaken te verbergen"*.

In zoverre aldus andermaal wordt gedoeld op het gegeven dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan misbruik van vertrouwen en/of oplichting in zijn herkomstland, wordt verwezen naar voorgaande bespreking betreffende de eerste weigeringsgrond.

In zoverre wordt gesteld dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag misleidende verklaringen aflegde betreffende de hangende rechtszaken teneinde de ware toedracht hiervan te verbergen, dienen volgende vaststellingen te worden gedaan.

In zijn beslissing van 30 oktober 2014 vatte de commissaris-generaal de verklaringen van verzoeker betreffende de twee klachten die in 2011 tegen hem werden ingediend als volgt samen: *“U wordt er van beschuldigd geld aangenomen te hebben in ruil voor de belofte iemand naar het buitenland te sturen. U zou uw belofte nooit nagekomen zijn en u zou het geld achterwege gehouden hebben. Uw echtgenote en schoonbroer zouden ook aangeklaagd worden wegens dezelfde reden. Ze zouden beiden gearresteerd zijn; uw echtgenote zou na een dag vrijgekomen zijn, uw schoonbroer pas na drie maanden. In België zou u door de politie verhoord zijn i.v.m. deze aanklachten en dit op vraag van de Bengaalse ambassade.”* De commissaris-generaal weerhield op basis van deze ingeroepen aanklachten geen gegronde vrees voor vervolging, gelet op verzoekers gebrek aan interesse en kennis van deze aanklachten waardoor geen zicht werd geboden op de huidige stand van zaken, nu de authenticiteit van de in dit verband voorgelegde stukken was ondermijnd en nu verzoeker ook geenszins wist te overtuigen dat hij op deze grond nog enige vrees diende te koesteren.

Verweerder stelt in zijn beslissing dat de verklaringen afgelegd in het kader van de asielaanvraag misleidend waren, en dat verzoeker aldus de ware toedracht van de hangende rechtszaken heeft willen verbergen. Meer concreet stelt hij: *“Bij zijn asielaanvraag verklaarde betrokkene dat er twee aanklachten tegen hem neergelegd zouden zijn waarvan één te Khulna en waarbij beiden betrekking zouden hebben op een belofte om iemand naar het buitenland te smokkelen. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt duidelijk dat deze aanklachten, één ingediend te Dhaka (met nummer 194/11) en één te Khulna (met nummer 37C/11), en beiden gebaseerd op artikels 406 en 420 van het Strafwetboek, betrekking hebben op ernstige feiten van openbare orde. Betrokkene wordt beschuldigd van oplichting, hij bood mensen tegen betaling een job aan in Europa of in Amerika. Na het innen van de betalingen ontvluchtte hij Bangladesh. Deze rechtzaken zouden nog hangende zijn. De Bengaalse ambassade te Brussel heeft deze informatie bevestigd.”*

De gedane beoordeling komt de Raad andermaal kennelijk onredelijk voor en niet getuigen van een correcte feitenvinding. Verweerder herleidt de door verzoeker op dit punt in het kader van zijn asielaanvraag afgelegde verklaringen tot *“een belofte om iemand naar het buitenland te smokkelen”*, terwijl deze – zoals verzoeker correct aangeeft – wel degelijk ook aangaf dat de tegen hem ingediende aanklachten betrekking hadden op het ontvangen van geld met de belofte om iemand naar het buitenland te brengen zonder dit na te komen en het geld achter te houden. Hij gaf aldus in wezen wel degelijk reeds aan dat de aanklachten, zoals thans ook wordt gesteld door verweerder, betrekking hadden op oplichting. In het licht hiervan kan niet worden ingezien op welke punt de verklaringen van verzoeker tijdens zijn asielaanvraag dan wel misleidend zouden zijn geweest of meer specifiek op welke wijze hij aldus de ware toedracht van de rechtszaken dan wel zou hebben willen verdoezelen derwijze dat de Belgische autoriteiten geen kennis konden nemen van de ernstige feiten die hij volgens verweerder zou hebben gepleegd.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder allereerst op een passage in de beslissing van de commissaris-generaal van 30 oktober 2014 die handelde over een andere aanklacht waarvan verzoeker gewag maakte in zijn asielaanvraag. In dit verband kan de Raad volstaan met de vaststelling dat in de bestreden beslissing verweerder enkel refereert aan misleidende verklaringen die hij in het kader van zijn asielaanvraag zou hebben afgelegd betreffende de aanklachten wegens oplichting, niet betreffende de aanklacht wegens anti-overheidsactiviteiten waarop de door verweerder in de nota aangehaalde passage betrekking heeft. In zoverre vervolgens wordt verwezen naar de beoordeling door de commissaris-generaal van de aanklachten wegens oplichting, en de bevestiging van deze beslissing door de Raad, herhaalt de Raad dat verzoeker wel degelijk heeft geduid dat de aanklachten betrekking hadden op oplichting. Het gestelde in de nota dat *“verzoeker tijdens zijn asielaanvraag niet heeft verklaard dat hij werd aangeklaagd voor oplichting van mensen en het aanbieden van een job in Europa of de VS”* en dat *“pas op 21 april 2015 de ware toedracht van de feiten aan het licht is gekomen”* kan niet wordt bijgetreden. Het gegeven dat verzoeker verder een gebrek aan interesse in en kennis van deze aanklachten had waardoor het niet mogelijk was de huidige stand van zaken hiervan te kennen, de authenticiteit van de in dit verband voorgelegde stukken was ondermijnd en verzoeker niet overtuigde op deze grond actueel een gegronde vrees voor vervolging te hebben, duidt verder nog niet op een, zoals verweerder tracht voor te houden, duidelijke, doelbewuste intentie van verzoeker om de Belgische autoriteiten te misleiden omtrent de ware toedracht van de hangende rechtszaken. Het gegeven dat verzoeker voor het overige – buiten dat hij werd beschuldigd van oplichting – geen duidelijk beeld kon geven van deze rechtszaken, en de voortgang hiervan, kan niet volstaan om te besluiten dat hij de *“ware toedracht van de hangende rechtzaken”* doelbewust heeft willen verbergen of enige fraude in zijn hoofd te weerhouden die rechtvaardigt dat hem het voordeel van de verblijfsmachtiging niet kan worden toegekend. Er blijkt zo bijvoorbeeld ook geenszins dat verzoeker stukken zou hebben voorge-

legd die trachten te doen uitschijnen dat de hangende rechtszaken op andere aanklachten betrekking hadden.

Gelet op voorgaande bespreking van het middel kan verzoeker worden gevolgd waar hij betoogt dat het bestuur een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en heeft gehandeld in strijd met de materiële motiveringsplicht.

3.3.3. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de niet onderzochte onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS